Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Arbaʿah ha-ṭurim

Ṭur Even ha-ʿezer - hu ha-ṭur ha-4. me-arbaʿah ha-ṭurim

Yaʿaḳov ben Asher
רשא בב בקעי

Ṿin, 5573 = 1813

וצ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-8679

Visual Library

מן ספק' כמתעסקת וטורחת להפציה את הכסף' ליקונו' הכל ליקונים ואם אתה
מוסבת במקבוצות להפני' לעלמה אם מטלטלין הם הכל לעלמה כאילו אמרה לו
דבזלניה היא זו ומ"ה מוקימנא בירוש' ומה שאמרתה מכל מה שאין מן היקונים
אמי' אמרה ראו לא אמרה כלום דמ"מ מעמ' ידיה על יקונו' הם אף ר"ח כן פי' אם
ואני אומ' מי יוכל לדין עם אחיקף ממנו
ומי יציע לה אחריות אבל אם לדין יש
תשובה אחרי שאתה אינה חייבת לטלטול
לאחו' ולבנו' לעקור ולבטוש ולא לאתעסק
מן הבנות גם אם הם
אחרות נענה לא
מנגם ובתוספתא
כי בגר מוחלי'
הכל ומזונותי'
דמ"מ כי אחריך
נשם הכן אם אם
אחרי ומתבטלים
סימן קפ"ו
ומבטלים' אחרי"ל
פרי חיי לא
מבחנא כן אינה
מתחנין אחוזה
הוא אבני ובנאי
בסוגי' מן הקרן
רמ"ם ' ומסגה
מורדכי ל"ג דף
רפ"ח פ"ח
דאלמנה נאתין
לוחר בכל אם
מיירים נשאר לא
מעבנה כראתון
אם ומסוני

צו (ח) ובמ"מ
פרי ק"ח מהלכ
דאלמ"ג דאיתרמה
מוריים בגנוי
בגנוי אין נעין
ביינו דוקא לחוצי
אבל אי אפשר
אינו אין
מוליין בן מתין ון
קות ומהרכי ריש
אמנגי ריטוי
ובמ"מ מאם דף
רנ"ד ע"ו לפ"
כל הבנותין דף
סל"ו מיטו ס"
כל הבנותין כי
ליים חוקרן ומ"ל
דלת מבני אפיס
ובל"ב אם דמה
אפר"ם ובן אפק
אפ"מ"קת ע"ח דף
דמ"ם דף ר"ן
ון"ג כי חוסרי"ם
דלת אחרי אפיס
אחרי אפיס אחן
אחרים אחרים
אפיס דמיוס
אפיס ירוני נוחר
עניים נקרוי הן
אז נאתנה בגינו
אבל נאתו אבי לא
אחרי אפיס ע"ג
אם דלת אחרי
שאינה דף
אמנגטנין אנו
אחקקאי לא
כיוון אפיס
ומכרילו אבי ל"ה
אחם אפיס
אחרים אחרים אבי
אפיס מסחסף
בדבר אות ס"ם סימן
כ"ל ב רבינו לוי
דמסני אפיס
ואפי' אנגנים
אינו' ביד ל"ב
אחקק אנגנים
ל"ם נדה נענין
אבות אנגנים לא
אחרים כי דבוני
דמיוני לא חזלא
אבי לא אבני נגנ
אין נוחרי בלים
אבי בין אחקקין
נגנים אל"ל ל"ה ב
אפאלוי ון"ל
דמ' ל"ל ונ"ם
אבי אבי אבי לא
אבל אבי אבי
אבי אבי אבי
אבי אבי אבי
אבי

נמצא, והשיב אם היה סדן קטן בשעת פטיר, אבין סדין עמו לפי שהיה לא נשבעים
לא בתחלה ולא בסוף ואע"פ שיורשי הבעל הסי טוענין משבע, אין שומעין לסם
שאין לה זכות בנכסי, אלא"כ נשבע, ואם מתה קודם שחזר זכות, ועוד אלמנה
ע"ש תיקה לריכה לשום אותו קרקע בדי, דין של הדיוטן מיהא ואם לאו לא עתה כלו:

ונוטלין ואפילו מיורשיו אם מת אחריה אבל כל נכסיה בין נכסי
מלוג בין נכסי צאן ברזל יורשיה יורשין אותה אפילו נתאלמנה
שאינ'צריכ'לישבע עליה'ומה שבועת שלא התפיס הבעל
צררי בחייו ולא תפשה היא משלו כלום והרמ"בם כתב שצריכה
לישבע גם כן שלא מחלה לו כתובתה או שלא מכרה לו ונראה
שאם כתובת בידה אינה צריכ' לישבע על זה שאילו מחלה לו או
מכרה היתה מחזרת לו הכתוב' ואם היורשי'קטני'והאפיטרופסי'
רוצים להשביע' והיא אומר' שאינ'רוצה לישבע עד שיגדלו בניה
כי שמא הם ימחלו לה או תתפשר עמהם כתב א"א הרא"ש ז"ל
בתשוב' אין שומעין לה אא"ל תטול כלום עד שתשב' וששאלת
אלמנה שאומרת בעלי נתן לי מנה קודם מותו במתנה נמורה על
מנת שלא יכנס ליבתובתי ודרים אין לה

תשובה

שבא לנרעה על מס שנגבו ב"ד כתובה לאמו לפי שכולה היה לה קטן ולא שמיתו
לו אפטרופו והשיב דלמה דבוק אמרו שמעמידין אפטרופו על היתומי' אלא לקבל
על ב"ד אמרו שלא יגטרכו הם לטעון בשביל היתומי' ולטרוח ולהפסד בעד זכות שם
אם רלו ב"ד שלא לנתן אפטרופו אלא שיהיו הן עצמם משתדלי' לטעון לסם ולטרוח
ולהפסד אחר כל זכות, אין לך אפטרופוסין
יפים מהן עכ"ל: ומ"ש רבינו אבל כל
נכסיה בין נכסי מלוג בין נ"צ יורשיה
יורשין אותה אפילו נתאלמנה וכו' אינה
צריכ' לישב' עליהן אריסת קאי שכתב שאין
האלמנ'נוטה כתובת' אלא בשבוע ובנוסח
ממי יורשיה צריכין לישבע שלא פקדתו
ומאתיה ותוספת אבל נכסי מלוג וכל"ב
אינם צריכים לישב' עליה' ודין זה מבואר
בדברי הרמ"בם בפי"ח מה"ש וה"ל פי'
נכסי' לבעל לעלמו ואין ליורש בהם כלום
והנכסי' ענמם שהם בהזוקת' מוכלת אותה
אלא שבועה ואין ליורשי' בהם כלום אלא
אם כן שותיו ואם לאו לא יטול כלום
ולא יכנס לדין לעולם
אלא אם כן שותיו בחיי הבעל ואין כל"ב
שהמוקת לבעל ולשמתה האלמנ' אבל שבוע'
יורשי' יורשי' כתובת' אע"פ שהיה כל"ב
ואם יש בהם מותר שנות' ליורשי הבעל ע"ל: וכתב הרב המגיד ביאור דברי רבינו
הוא בשתות האנכסי' שהבנים לו הם בעין קיימי' ובבר נתנה' בם, י"ו שאם נחייה לה
קרקע או מטלטלין אלא קיימי' שנוב' אותה אבל שבוע' יורשים יורשי' האדוני' וזה
שאמ' ואם היה בהם מותר חוזר ליורשי הבעל אבל ודאי אם נתבה אבל שבוע' ודאי אין
נפתח' ובאלה לנבות מן היורשי' לריכה היא ליבע ואם אתה אבל שבוע' ודאי אין
יורשי' מטלטלין (ל) הלא עדיף ממוב דעלמ' שאין אדם מוריש שבוע לבניו כמבר פרק י"ז
מהלכ' מלוה ולוה וכן מבואר בעיטור ובדברי בדודי הם עכ"ל: * (ב"ה) ובמה שכתב הרמ"בם
פי"ו ייחד לה קרקע וכו' הוי נמשכ'אבל בנות דברי הגאון ז"ל פי"ב ל"ה אע"פ ובו' ב"ה אם נתבה
נכסי נ"צ ונלקחו בהם אחרים ובדבר מאלו הנכסים מנכסי נ"צ הן נמשכות אבל אם נתבה ב"ה כדי נ"ם
ופי' קפ"ש: כתב הרמ"בא על אלמנ' שנשבע בפני ב"ד אבל ב' אל' עכם הקרוב לחבירו
והשיב דמה שנשבע לא נשבע שהרי לריכה ליבע ב"ד ואין כאן ב"ד ואם דנרשינן
בפרק השולח אדרבה ב"ד ואשבע הון לב"ד דמשמע דאפי' בשבע אבל ב"ד סוף
שבוע' ליתא דאיכ' מאן דמפר דאחרייהו א"ל דלישבע אדרבה ב"ד ועוד אשבע הון
לב"ד ואיכא מאן דמפרש דה"ק עכם לה מה שילנו היתומי' ולא דבתי עכם ב"ד לא אשבע
אבל בהיכו' אמר בלא ב"ד לא יהיה כאן ב"ד ולאמו' עלמה בכל הירו' הון עמה וכיון' בזה אם נטלה
מהל בעל כלום עכ"ל: ועיין בתשובו' לרמ"בן סימן מ"ח (ד) ומה שבוע' בשבעת
אבל אתפים שבעל צרדי בחייו זה שבוע בכמ' מהומו' דמבו' אמי' חפצא מבשעין לה:
ומ"ם ולא תפסה היא משלו כלום פשוט הוא וכן נראה מדברי התוספות בפ"ם מי
שמת. ומ"ם בשם הרמ"בם שלריכה גם כן ליבע אבל מחלה לו בתובתה או אבל
מכרה לו הוא בפרק י"ו מהלכו' אישות: ומ"ם רבינו ונראה שאם כתובת בידה אינה
לריכ' ליבע' וכו' אינו מוכרח שבבר אבאר אבאר שבתבה לו אבר מבר לו ומחיל' ולביכך לא
מבשן בחיבו בכל יורשי האלמנו' שקדמו ולא חייבינן לצדדי ולמו סומבו' על תירן
הר"ם מייב"ל שתירן הסיב' דעת אחרי' ולא נוה לבריהו אבא חייבינן לצדדי וכן היה
דן רבנת אחיר (ה) וסיה נותן סעד לדבריו לסמוך על אותן תירון יותר מב' תירוני'
אחרים שתירן רי' כי האידנא בתובו' בשוחינו עדנו' ולא שבית אחידב' אחפסת
לדדי עכ"ל ותירן הר"ם מייב"בול הוא בתוספות ס"ם מי שמת ודם"י פירש בם' שום
היתומי' החייבינן לצדדי שיבו שמת בשעת מיתה אחפים לדדי ומלאתי כתוב על
דברינו מבמע מתון פירוהו דמקמי מיתה' זמן אחרון אין לחוש לבן ואמו' אבא ובתיי'
לומת כיון שבתרם' חזר ונטל הצדדי לפי פירוש זה אם נסרב לו מת מיתה חטופס
לו בטרם דעתו אין לחוש לצדדי עכ"ל. ואם הירה' קטני' והאפטרופוס רוצים
להשביע' ואיש אומר אביב רוצה ליבע' עד שיגדלו בניה וכו' כתב ה"ה הר"אם ז"ל אין
מוטעין לה וכו' כלל כ' סי' ג'. עוד תשוב' לו ושאלתה אלמנה שאומר בעלי נתן לי
מנה במתה' וכו' ג"ה בכלל המכר סי' ב'. כתוב בתשובו' הרמ"בא סי' אלף וש"ב שבאתה
על אלמנ' שתפסה מטלטלין שבאחרו בידה אחר מות בעלה אם נאמנת לומר בעלי
נתנם לי או מכרם לי ובחייו תפסתים והשיב אם מטלטלין אלו היו ידועים לבעל
ים עדים אם בשם עדיין תחת ידה הוא נאמנ' אבל אם אין עדים אבל אם אין עדים אין
אין עדים ביטבן תחת ידה נאמנת מפוס נינו: ובתשובו' לרמ"בן סי' כ' ולענין
ס"ח בטענו אפטרופסי' אם טענה שבעל נתנם לה הדין עם האפטרופו' אשבעה
אינם נקנים אלא בבתיב' ומכירה ואמו' ליבת עדים ורחים דבה לא שיך בשטרו' מינו
וכמ"ם הרי"ף בם' שבוח' בעלונה דשטרי עכ"ל ומי' אם אומרת שנתנו לה בתתר' ס"מ
משמע דאאמנ' לדברי הרמ"בם והרא"ם אשבורה' אחה כתבם בתתר' ס"מ אל"ל הכי
לן אינו וכל שעבודא דמי' ביה וכמו שיתבאר בע"מ: (ו) כתב עוד הר"אם בתבון
כלל ל"ו שאלת לאה אבד' כתובת' ובא ב"ח מל שמעון בעל' וטולי ס"ח עליו ושגבה לו
ב"ד מנכסיו ונעבה לאה אלו שבתו' נתן לי בכתובתי אע"פ שאבדה כתובתי אינה
חוזבת מאחי שאני מוחזק' באלו שבתו' אם היא נאמנ' אם לאו תשוב' אם אין לשמעון
יתומים קטני' ולאה דרש בבית מ' ובתי' אחרי' שהיא טוענ' עליהן בשמעון בעלה
בתר' לה בכתובת' שמוך למיתתו אחיה' בהם ג' שנים בלי ערעור היא נאמנ' בשבוע'
שבו' כדבריה אבל אם היא דרש בהם אינה יכולה לטעון בהם אינה בדרך אחר
לדור בבית בעלה בתנאי

(ל) ובמשנ' שבועות פרק ה' אע"פ שאינו יורש אבל אם אינו יורש אינו נשבע אבל אם אינו יורש אינו נשבע אבל אם אינו יורש אינו נשבע

תשן אם היא מוחזק במנה כנון שיש ממון בעלה תחת ידיה והיא יכולה לטעון על אורו ממון אין בידי משל בעלי כלום נאמנת ג"כ במנו לום נתנו לי במתנ' ובשבוע' אבל אם היא אינ' מוחזק בממון בעלה אז אינה נאמנת כתב רי"ף שאם מכר' או נתנ' מנכסי יתומי' קודם שנשבע' מה שמכר' ונתנ' קיים ומנגנין אותו בכתובתה ומשמ' מדבריו אפי' מקרקע וא"א הר"אש ז"ל מביא דבריו בפסקיו לפסו' הלכה אבל כתב בתשובה דוקא במטלטלי אבל מקרקעי בחזקת יורשי' קיימי ואין בידם לתתם עד שיגבוה ב"ד ואם מכר' או נתנה אין מכירת' ונתנת' קיימת ואם מחלה לבעלי חובו' של בעלה אין מחילתה כלום שכל זמן שלא הגבה חובו' בעל' אין לה בהן כלום ואין בידה לא ליתן ולא למחול ופעמי' שאף גרוש' משביעין אות' אפי' בשלא יטען דתנן הפונמ' כתובת' או עד א' מעיד שהי' פרועה והנפרעת שלא בפניו ומנכסי' משועבדי' לא תפרע אלא בשבועה פונמת כיצד היתה כתובת' אלף זוז והביא או' קבלת כתובתיך והיא אומרת לא קבלתי אלא כך וכך אפילו יש לה עדים כמה קבלה דאיכ' למימ' אם איתא דקבל' טפי הוה פרע לה בעדי' אפי' דקרקע מה שנטלה אפי' בחצי פרוט' דאיכ' למימ' כיון דדקדק' בו דאי אומ' אמת אפ"ה לא תפרע אלא בשבוע' או שכופרת בכל ואומרת לא נפרעתי כלום ועד א' מעידה שהיא פרוע' לא תפרע אלא בשבוע' או מנכסי' משועבדי' שבאו לטרוף מהלקוחות או שלא בפניו כנון שנרש והלך לו לא תפרע אלא בשבוע' וכתב הרמ"ם בסוהוא שיהי' במקו' חזק שיש טורח להורישו אבל אם הוא קרוב להורי' מודיעין אותו ואם לא יבא ישביעוה וחטול וכ"כ רי"ף וכת"א ז"ל וראה לי דהאי מקו' קרוב כדי שילך השליח ויחזור תוך ל' יום שהוא זמן ב"ד אבל טפי מל' יום אין לנו לאחר הפירעון אלא ב"ד מוכרים מיד ופורעין והאש' נותנת שכר השליח ומוספת אותו על כתובת' וכל הנך שבועות הן דרבנן אפ"ה צריכין נקיטת חפ"ץ ולא נפקא מינה אלא דאי קדמה ותפשה ואמר לא משתבע' ולא מהדרנא דדידי שקלי לא מפקינן מינה כיון דהוא דרבנן אבל בראורית' מפקינן בכהאי גוונ' אי לא בעי לישבע אבל אפוכ' לא אפכינן להו אע"ג דק"ל דשבוע' דרבנן מפכינן ח"מ כשהנתבע יש לו לישבע וליפטר יכול להפכו על התובע ולומ' לו אין לך אצלי כלום או השבע וטול או תלך לך אבל כשהתובע יש לו לשבע וליטול י' אינו יכול לישב' להפכו על הנתבע ולומר השבע והפטר שיכול לומ' לו אני רוצה לישבע אתה יש לך לישב' וליטול או השבע וטול או תלך לך ואם היא רשודה על השבוע' שאינה יכולה לישבע אם שבנגדה אינו חשוד ישבע ויפטר ואם הוא חשו' אין כאן לא שבוע' ולא תשלומין ובער א' מעידה שהיא פרוע' יכול להביא לידי שבועה דאורייתא כיצד יפרע לה כתובתה פעם ב' בפני העד הראשון ועד אחר עמו הרי כאן שני עדים על פרעון השני ויתבענה מה שנתן לה תחילה ויאמר בהלואה נתתיו לך שהרי נתקבל כתובתך פעם שני והיא כשהבפו' ותאמ' לא קבלתי אלא פעם א' הרי עד

מכתישה

הוי קולא לנתבע' ומ"ש מו מכומר' בכל וכו' וע"ש מעיד' מסי' פרוע לא תפרע לא בשבוע' מו מנכסי' מעשועבדי' שבאו לטרוף מסלקותו' מו שנא בפניו כנון שניר' ומכך לו לא תפרע אלא בשבוע' כל זה מבוא' שם במשל' ופרש"י מנכסי' משועבדי' מעוה דמי הוי בני נון כלום נופי' וכוה טענין ליה מתחבע מי דלא פרעתיך אמרי' בשבוע' דמשבעינן ליה ומי לא טענין לא טענינן ליה סומיל וקיבו שטרא מבל בשביל לקוחו' אלמן טענינן דילמא מי הוית בני מן הכוה כוה טענין לך מתחבע מי דלא פרעתיך ומעיה מתחבעו שטר' אלמן טענינן דשתא פיך לאלם הוא ומנכסי יתומי' ונמצא אלא בפניו כולהי מנו' אתי טענא' עכ"ל: וכתב הרמ"ם וכוה שיהי' במקום רחוק שיש סורח לנודיעו וכו' בפי' ו מ"ש: ומ"ש כן בשם רי"ף הוא בפ' הכותב: ומ"ש בשם הר"אש דהאי מקום קרוב כדי שילך השליח ויחזור תוך ל' יום וכו' עד ומוסמ' לומו אל כתובת' הכל בפ' הנ' ' וכל הנך שבועות הן דרבנן בפר' הנ' ' אבל הנך שבועות אלא בשבוע' דאורייתא לא הוה עד אחד מעיד' שהיא פרוע' לא תפרע אלא בשבוע' אבל אם הוא בשבוע' הנך הם הוא לשבוע' אמ' רבא ג' תשובו' בדב' הדא דכל הנשבעין בתורה' ומשלמי' וכשבעת ומוטל' ועוד אין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעו' אלא אמ' רבא מדרבנן כדי לסמים דעתו של בעל: ומה שכתב שפילו הכי לריכי קיומת חפץ שם אלא דאמ' רב אבא מי פקח הוא מייתי לה לידי שבוע' דאורייתא' כתבו התוסס' וכתב"ש וכר"ן ז"ל בדבר' ונפקא' מינה בשבוע' דאורייתא' לאתקוני תפלה ובדרבנן לא בקיע תפלה וכוה עלמו הוא דבריו שפי' בהסולה נבי הא דא' ליה רב לרב ירמיה מדפתי אדרה בני' דין ואשבע' מון לב"ד הכי אתמ' ליה דלא לשבע' בב"ד דמנירי בתקנה' תפלה וכן כתב הר"ף דבנקיט' תפל' הוא הכי דבר' ומה שכתב ובן

בתכלי כתובה וגם אם יש לשמעון יתומים אין מחזיקין בנכסי קטן אפילו הגדיל עכ"ל וכ"כ הרב"ם בתשובה אם הבתים ידועי' לבעל חוב' שהלוה הרבה אין לה חזקה לפי שהלוה' יש לה דירה במדור אחר אלא בעלה דר מתכלי כתוב' וכתב עוד הרב"ם בתשובה' הכהכר' ובתוך הבית אפי' היו תלוות ומטרו' יורשת על המת אינה נאמנת לומר אלי הן עד שתביא ראיה על דברים אלו לא נכנסים ממקום אחר. כתב הר"ף אם מכרה או נתנה מנכסי יתומי' קודם שנשבעה עם המכר' ונתנ' קיים ומנכין אותו מכתובת הרב"ב' בתשובה' כתב הלמוד' אם הלו נשבעה אפי' בסוף המכר' המכר ומתנתה מתנה אע"פ שנשבעה המכר' או נתנה עדיין לא היתה ראויה לנבות דמ"מ כיון שנשבעה לנכסוף המכר' ומתנת' קיימין וכ"כ הרי"ף בתשו' וכדי' ראיה מדתנן בפ' הלמוד' מזונות מלמדים אל הזקן ונקרייהו דאזנו ונתמי ונסי מוגיים ומתמנים ומנין' קיים' ל"ם ונתנאתי לעיל ע"ל הכו' הנלים דמתמנים אלו לא בנות הפסקת לורי לנן ל' דאם נלדים נהיין בנת הפקיס' לדרי נתנה הפרנס או נתנה לה ר' לנסיון בנים ענגוי בתולות' המנים' ומתנים קיימים וכ"ם נמרים המקבל דבנוקת מנסקו דמין לרוני מידן נכס' ומכרי"ם ' בורם ל"ל כ' מתם דלם סנוק' ומסקנ' מנהקין אין בפני' מין מ"ם כ' מכרי"ם סוכם ל"ה דמן נמ"ל בעיה סיגו לם מנכ' הנכם מחזם מוגן לם הינם מוחזם ומנוע' בכתובות' מו מנכ' מ"ל מ' מנכ' קיימי' מנכסי' ומנוע' קודם לכתובת' ומנוע' מנכ' מנכ' מנכ

מכחישה וצריכה לישבע שבועה דאורייתא וצריך שיאמר לעד הראשון שמכוין לכך שאם לא כן תאמר באמת שקבלתי שתיהן אבל היו על יד ב' כתובו והרי הער הראשון מסייעה אבל כשמודי לעד תחיל שאין כוונתו אלא להביאה לידי שבוע' דאורייתא אז אין הראשון מסייע וכיון שאינו מסייע אינו יכול לומ' ב' כתובו היו לי דמילת דלא שביח הי' הפותת כתובת אינ' צריכ שבוע' ה"ד פותת' כגון שהוציאה כתובת מאלף זוז והוא אומ' נפרעת והיא אומרת לא נפרעתי כלום אבל אין לי עליך אלא ה"מ זוז כי אמנה היהה ביני לבינ' שנתחייבת לי בקנין אלף זוז והאמנת בי שלא אתבע ממך אלא ה"מ נוטלת בלא שבועה אבל אם אינה אומרת אמנה היה ביני לבינך אפי' ה"מ אינ' נוטלת דהאי שטרא חספא בעלמא הוא היא אומר בתול נשאתי וכתובתי מאתי' והבעל כשנתגרשה או היורשי' כשנ' אלמנ' אומרי' אלמנ' ים ואיזלך אלא מנה והבתוב' נאבד אנ' במקו' שאין כותבי' כתובה אם יש עדי' שיצת' בהינומ' פי' שעשו לה כמנהג הבתולו' במלבוש שרגילין להלביש בתולות או בשאר דבר ידוע לפי מנהג העיר כתובתה מאתים: פי' אח' מהם קטן כשראה העדו' דכיון שהוא עתה גדול ויש אחר עכו' מהני ואם אין עדי' אינה נוטל אלא מנה כ' הרמ"ם שרבע צרי' לישב' שבוע' דאורייתא וא"א הר"אש ז"ל כת' שאינו נשבע אלא היסת מי שה"ה נשוי' ר' נשי' שנשאן זו אחר זו ומת ובאין לגבות כתובתן הראשונ' נשבעת לשנייה שאין לה משל בעלה כלום והשנייה לשלישית והשלישי לרביעי' והרביע' נתבעת ליתומי' ואפי' אם הם גדולי' אין נפרעין מהם אלא בשבוע' היו כולם יוצאות ביו' א' במקו שכותבי' שעות הראשונה תקרום ואם אין כותבין שעות אז שיעבוד כולם חל ביחד ואם כתובת של האח' מנה ושל זו מאתים ושל ג' מאו' לר"ה בין הנ"ח רב אן מעט כך הרין שיחלקו כל עובן המ"לו' חלקי' ונוטלת של מנה חלק א' ושל מאתי' ב' חלקים ושל ג' מאות שלש' חלקים שכל א' וא' נוטלת לפי מעותיה עד שתפרע כתובתה ולפ"ז אם הניח ג' מאות של מנה נוטל חמשים ושל מאתים מאה ושל ג' מאו' מאה וחמשי' ולרב אלפס חולקו ממש שוה בשוה עד שתפר' כל א' מכתובת' ולפ"ז אם הניח ש' כל אחת נוטל כמנה ואם הניח יות' השתים הנשארו' חולקות אותו ביניהם בשוה ולזה הסכים א"א ז"ל כשב"ד או יורשין משביעין האלמנ' אין להשביעה בב"ד אלא חוץ לב"ד אבל מרירין אותה אפי' בב"ד וצריך שידירנ' בדבר שיש בו עינוי נפש ושתהיה באיסור כל ימיה כגון שתאמר יאסר עלי דבר זה אם נהנתי שום דב' מכתובתי והוא דבר שיש בו עינוי נפש אבל אם אין בו עינוי נפש או אפי' יש בו עינוי נפש ואינה באיסור כל ימיה כגון שאומרי' לה משביעין אנו עליך שלא תאכל דבר זה אם נבית שום דבר מכתובתך והיא אוכל אותו בפנינו לא מהני שאינה חושש על העונש אלא בנדר של עינוי נפש ששומר בו כל ימיה ולא מהני נדר אלא כל זמן שלא נשא' אבל אם נשא' אינה נוכה בנדרה שהבעל יפר לה אפי' נדר ע"ד רבים ואפי' אם נתן לה רשו שתדור ע"ד הב"ר יכול לחזור ממה שהרש' יפר לה ונרוש

שבאה לישבע כגון שהבע' אומר פרעתי או

פינמת

נדוליה ואל"ל קטני' ת"ק ליה ליה דאבי קפיי' וכן נגם אית ליה ופסק הרא"ש הלכו' כגון נגם וכן פסק הרמ"ב' ברפי' ז' מה"ש אישות וכ' ה"ה: מ"ש דני' וג"כ סיתא בסבע' וכו' הוא כגן נגם שאמר אלף אחרונה בסבע' ואינ"ם שבלה לגבוה ממנו וכגון שהן גרוש כולן בסבעות עכ"ל ומשמ' דא"ל לומר דלאחרונ' קאי דכיון דבלה לגבוה ממנו לעיכ לישבע (ה) ד"מ (ס) נראו פותחות לשיל דבנוסף ת"ל פנינים

מכחישה וצריכה לישבע שבועה דאורייתא וצריך שיאמר לעד הראשון שמכוין לכך שאם לא כן תאמר באמת שקבלתי שתיהן אבל היו על יד ב' כתובו והרי הער הראשון מסייעה אבל כשמודי לעד תחיל שאין כוונתו אלא להביאה לידי שבוע' דאורייתא אז אין הראשון מסייע וכיון שאינו מסייע אינו יכול לומ' ב' כתובו היו לי דמילת דלא שביח הי' הפותת כתובת אינ' צריכ שבוע' ה"ד פותת' כגון שהוציאה כתובת מאלף זוז והוא אומ' נפרעת והיא אומרת לא נפרעתי כלום אבל אין לי עליך אלא ה"מ זוז והאמנת בי שלא אתבע ממך אלא ה"מ נוטלת בלא שבועה אבל אם אינה אומרת אמנה היה ביני לבינך אפי' ה"מ אינ' נוטלת דהאי שטרא חספא בעלמא הוא היא אומר בתול נשאתי וכתובתי מאתי' והבעל כשנתגרשה או היורשי' כשנ' אלמנ' אומרי' אלמנ' ים ואיזלך אלא מנה והבתוב' נאבד אנ' במקו' שאין כותבי' כתובה אם יש עדי' שיצת' בהינומ' פי' שעשו לה כמנהג הבתולו' במלבוש שרגילין להלביש בתולות או בשאר דבר ידוע לפי מנהג העיר כתובתה מאתים: פי' אח' מהם קטן כשראה העדו' דכיון שהוא עתה גדול ויש אחר עכו' מהני ואם אין עדי' אינה נוטל אלא מנה כ' הרמ"ם שרבע צרי' לישב' שבוע' דאורייתא וא"א הר"אש ז"ל כת' שאינו נשבע אלא היסת מי שה"ה נשוי' ר' נשי' שנשאן זו אחר זו ומת ובאין לגבות כתובתן הראשונ' נשבעת לשנייה שאין לה משל בעלה כלום והשנייה לשלישית והשלישי לרביעי' והרביע' נתבעת ליתומי' ואפי' אם הם גדולי' אין נפרעין מהם אלא בשבוע' היו כולם יוצאות ביו' א' במקו שכותבי' שעות הראשונה תקרום ואם אין כותבין שעות אז שיעבוד כולם חל ביחד ואם כתובת של האח' מנה ושל זו מאתים ושל ג' מאו' לר"ה בין הנ"ח רב אן מעט כך הרין שיחלקו כל עובן המ"לו' חלקי' ונוטלת של מנה חלק א' ושל מאתי' ב' חלקים ושל ג' מאות שלש' חלקים שכל א' וא' נוטלת לפי מעותיה עד שתפרע כתובתה ולפ"ז אם הניח ג' מאות של מנה נוטל חמשים ושל מאתים מאה ושל ג' מאו' מאה וחמשי' ולרב אלפס חולקו ממש שוה בשוה עד שתפר' כל א' מכתובת' ולפ"ז אם הניח ש' כל אחת נוטל כמנה ואם הניח יות' השתים הנשארו' חולקות אותו ביניהם בשוה ולזה הסכים א"א ז"ל כשב"ד או יורשין משביעין האלמנ' אין להשביעה בב"ד אלא חוץ לב"ד אבל מרירין אותה אפי' בב"ד וצריך שידירנ' בדבר שיש בו עינוי נפש ושתהיה באיסור כל ימיה כגון שתאמר יאסר עלי דבר זה אם נהנתי שום דב' מכתובתי והוא דבר שיש בו עינוי נפש אבל אם אין בו עינוי נפש או אפי' יש בו עינוי נפש ואינה באיסור כל ימיה כגון שאומרי' לה משביעין אנו עליך שלא תאכל דבר זה אם נבית שום דבר מכתובתך והיא אוכל אותו בפנינו לא מהני שאינה חושש על העונש אלא בנדר של עינוי נפש ששומר בו כל ימיה ולא מהני נדר אלא כל זמן שלא נשא' אבל אם נשא' אינה נוכה בנדרה שהבעל יפר לה אפי' נדר ע"ד רבים ואפי' אם נתן לה רשו שתדור ע"ד הב"ר יכול לחזור ממה שהרש' יפר לה ונרוש

שבאה לישבע כגון שהבע' אומר פרעתי או

פינמת

כל מה שילו יפחדו לסם סיפוני' דבר קשה לסדירם בו כגון קומם מיני מזונות עלי סם נסיתי מכתובתי ונונסם כתובת' ואם נתקבל תחל' סרי סות כאחר בתנון סלכך לא סדלא סקלם ולא תסיל' לעבוד על נדר ואפי' אעבו' על נדר' תעור ב"כ כעבנן של בנוו' מכפרעין ממנו ומכל סעול' ובירו' ממנו בדאסור' סיו נסבעו' נשקר וקונעות את בניס' ולא עוד אלא שאינה נדרי' עליסם יותר מן הסבעו' עכ"ל סר"ן ז"ל. ובגמ' אמר רב יסודס אמ' שמואל ל"ם אלא בב"ד אבל חוץ לב"ד מבעיינן מוקס ורב אמ' אפי' חוץ לב"ד אין מבעיינן אוקי. רב לטעמיס דדב לא מגבי כתוב' לאחרונתא ולדבס ולגבייס בבני דבר קילי נדרי ס"ל רב יסודס לרב ינמיס בילסס אדרס בב"ד ומבעיינן חוץ לב"ד ולאיתי קלא ולישול בתרי דבעיר דבעיר בס מעם ופרש"י חוץ לב"ד מבעיינן לותס מבעו' סדיינין סל תוכס סיס ונקיט ס"ת בידס מו תפלין ומבעינן לס בבס מו בכיעי ומבעס מרוב' ומון לב"ד מבעו' דדבנן בקבלת מרוב ולא נקיט מידי ואין מעבס ב"כ עכ"ל ומשמ' דהלכ' כרב יסוד דעבד בס עובד וכ"ע מבדרי סרי"ף וסר"אם וכך סס דברי הרמ"בם בפי"ו מכת"ן ח"ל אין מבעיינן אות' אלא חוץ לב"ד ומפני מבתי דיני' סיו מבעיינ' מעם לא תקבלם על עלמס בבמעם ומס דנו סיתומי' לסדירס בודר' לסם כל מס שילו ומדירין אותס בב"ד ואח"כ מוסל כתובתס: וכ' כ"ה ק"ל כרב יסודס דאמר אדרס בב"ד ומבעינן חוץ לב"ד מי' אין מי מי אותס אי זס שילו יפחדו מס מבעינ' חוץ לב"ד אז כדר בבית דין וכן הסכימו הרמב"ן והרא"ש ז"ל וכבר כתבתי תקונס הרמ"ם בזס בתחלת

הסימן

פומת וכיוצא בזה נשבעת אפילו בבית דין וכתב ר"י שהאידנא נהגו להשביע אלמנה בב"ד:

צז הבעל שמשביע אשתו על כתובת׳ יכול להשביע׳ ג"כ על כל שנתעסק׳ בו כל ימי היותה תחתיו אבל קור׳לכן אינו יכו׳להשביע בטענ׳ שמא דתנן המושיב אשתו חנוני׳ או שמינ׳אפיטרופ׳דר׳ זה משביע׳בכל שעה(א)שירצ׳ביון שנושא׳ ונותנת בשלו יכול להשביעה אפי׳ בטענת שמא אם הפסיד שת׳ כסף אבל אם אינו נושאת ונותנת אלא שמתעסקת בצרכי הבית בפלכה ובעיסה כדרך כל הנש׳ אינו יכול להשביעה בטענ׳ שמא אם לא בטענת בריא או ע״י גלגול ור׳ שמעון פליג ואומר דאף אם הושיבה חנוני׳ או מינ׳ אפיטרופ׳ אינו יכו׳להשביעה בטענ׳ שמא כל זמן שאינה תובעת כתובת׳ אבל אם גירשה ותובע׳ כתובתה משביע׳ על הכל ופסק רב אלפס בת״ק שאם מינה אפיטרופס משביעה כל שעה שירצ׳ ור״ת פסק כר׳ שמעון והורה הלכ׳ למעש׳ באשה שמינ׳ בעל׳ אפיטרופס והיה לה הרבה מעות ואמרה של אחרי׳ הם ירצ׳ בעלה להשביע׳ ופסק ר״ת שלא הי׳ יכול להשביע׳ כל זמן שלא תבעה כתובתה וכ׳ א״א ז״ל ונראין דבריו(ג) וגם כיון דאיכא פלוגתא דרבוות׳ לא עבדי׳ עובד׳ לחי״ב׳ שבועה:

צח פטורה הבעל משביע׳ נובה כתובת׳ בלא שבוע׳ וכפי לשון הפטו׳ היא נפטר׳ כי׳צד כתב לה נדר ושבוע׳ אין לי עליך(א) אינו יכול להשביע׳ שום שבוע׳(ג) לא שבוע׳ אפיטרפוסו׳ אם היתה נושא ונותנ׳ ולא שבוע׳ פינמ׳ אבל לענין שר אחר מעיד שהיא פרוע׳ ב׳ הראב״ד א״נ מועיל הפטו׳ וא״א הר״אש ז״ל כת׳ שאף לזה מועיל אבל לענין נפרע׳ שלא בפניו כתב יש להסתפק אם יועיל דלבאור׳ נר׳ שלא יועיל דכיון דנפרע׳ שלא בפניו מעיזה פניה אבנ׳ יראה שהפטור מועיל גם בזה ע״כ אבל משביע׳ את יורשיה אם גירש׳ ומתה יורשי׳ נשבעין שבוע׳ יורשין שלא פקדתנו בשע׳ מיתה ולא אמר לנו קוד׳ לכו׳ ש שטר זה פרוע׳ ואת הבאים ברשותה כנון אם מכר׳ כתובת׳ לאחרי׳ ונתגרש ומת׳ והלקוחו׳ תובעים כתובת׳ נשבעי׳ שבוע׳ שלא פקדתנו ודוק׳ שמת׳ אבל אם היא עדיין קיימ׳ לא יתנו ללקוחו׳ כלו׳ אא״כ תשבע היא שלא נפרע׳ ומשביעין נ״כ יורשי׳ והבאי׳ ברשותה אם פנמות כתיב׳ או אם נעשו אפיטרופין ואפי׳ אם נתן לה רשות למנו׳ אפיטרופי׳ ליורשי׳ או לאחרים אינו מועיל להם לפטור בפטו׳ שפטר׳ כתב לה נדר ושבוע׳ אין לי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותך אינו יכול להשביע לא אות׳ ולא יורשי׳ ולא הבאים ברשותה שום שבוע׳ אבל יורשי׳ או הבאים ברשותו כנון לקוחו׳ שקנו ממנו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאים ברשות׳ כנון אם

סבוע׳ אלמנה: **בפנינו** ג״ר מ״מ בתח פב״ם אלמנ׳ פב״ם ולקח לנבנ׳ כתובתם מנכסי בעלה פב״ם וביידם סטר כתובת׳ ותוקפת׳ דכתי׳ ביה כך וכך ונכסי הבעלעה עכלדעתנו אלא נבת׳ כתובת׳ ובל׳ התפיס׳ בעל׳ לנדי בכתובת׳ לא בכול׳ ולא מקלקלת׳ ואלין לה כתוב׳ אחר׳ ואלא נגב׳ מבל בעל׳ ולא תחביל׳ ולא תפס׳ בכתוב׳ ולא מקלקל׳ כלו׳ לא בחיי בעלה ולא לאח׳ מיתו׳ ולא מכר׳ ולא מעכב׳ ולא מחל׳ ולא כתי׳ בתתי׳ לא כתובתה ולא תוקפתה לא כולה ולא מקלת׳ עכ״ל ונרי׳ לדקדק אלא לשביעי׳ אלא בענין שכתב׳ שבוע׳ מפיה לא תפס לפק׳ וכמו שכתבתי בסמוך בשם ר״י: כ׳ מהרי״ק בשורש כ״ד המעבע׳ עלמנו׳ בקנין מיבע׳ הוא ואפשו אין יכול׳ לשבע׳ אלא אלמנ׳ כי אין לו לחיי׳ אפשו שבוע׳ בקנינו ב״ר בשורש ר״ע אלמנה פטיס בעלה פוטס אין לשביר בשבוע׳ דשות בעלה (דף ס״ז):

צז הבעל שמשבי׳ אפשו על כתובת׳ יכול להשביעה ג״כ על כל שנתעסקה כל ימי היותה תחתיו אבל קור׳ לכן אינו יכו׳ להשביע׳ בטענ׳ שמא דתנן המושיב אפשו אינו יכו׳ להשביע׳ בטענ׳ שמא אם לא בטענת בריא או ע״י גלגול ור׳ שמעון פליג ואומר דאף אם הושיבה חנוני׳ או מינ׳ אפיטרופ׳ אינו יכו׳ להשביעה בטענ׳ שמא כל זמן שאינה תובעת כתובת׳ אבל אם גירשה ותובע׳ כתובתה משביע׳ על הכל ופסק רב אלפס בת״ק שאם מינה אפיטרופס משביעה כל שעה שירצ׳ ור״ת פסק כר׳ שמעון והורה הלכ׳ למעש׳ באשה שמינ׳ בעל׳ אפיטרופס והיה לה הרבה מעות ואמרה של אחרי׳ הם ירצ׳ בעלה להשביע׳ ופסק ר״ת שלא הי׳ יכול להשביע׳ כל זמן שלא תבעה כתובתה וכ׳ א״א ז״ל ונראין דבריו(ג) וגם כיון דאיכא פלוגתא דרבוות׳ לא עבדי׳ עובד׳ לחי״ב׳ שבועה:

צח פטורה הבעל משביע׳ נובה כתובת׳ בלא שבוע׳ וכפי לשון הפטו׳ היא נפטר׳ כי׳צד כתב לה נדר ושבוע׳ אין לי עליך(א) אינו יכול להשביע׳ שום שבוע׳(ג) לא שבוע׳ אפיטרפוסו׳ אם היתה נושא ונותנ׳ ולא שבוע׳ פינמ׳ אבל לענין שר אחר מעיד שהיא פרוע׳ ב׳ הראב״ד א״נ מועיל הפטו׳ וא״א הר״אש ז״ל כת׳ שאף לזה מועיל אבל לענין נפרע׳ שלא בפניו כתב יש להסתפק אם יועיל דלבאור׳ נר׳ שלא יועיל דכיון דנפרע׳ שלא בפניו מעיזה פניה אבנ׳ יראה שהפטור מועיל גם בזה ע״כ אבל משביע׳ את יורשיה אם גירש׳ ומתה יורשי׳ נשבעין שבוע׳ יורשין שלא פקדתנו בשע׳ מיתה ולא אמר לנו קוד׳ לכו׳ ש שטר זה פרוע׳ ואת הבאים ברשותה כנון אם מכר׳ כתובת׳ לאחרי׳ ונתגרש ומת׳ והלקוחו׳ תובעים כתובת׳ נשבעי׳ שבוע׳ שלא פקדתנו ודוק׳ שמת׳ אבל אם היא עדיין קיימ׳ לא יתנו ללקוחו׳ כלו׳ אא״כ תשבע היא שלא נפרע׳ ומשביעין נ״כ יורשי׳ והבאי׳ ברשותה אם פנמות כתיב׳ או אם נעשו אפיטרופין ואפי׳ אם נתן לה רשות למנו׳ אפיטרופי׳ ליורשי׳ או לאחרים אינו מועיל להם לפטור בפטו׳ שפטר׳ כתב לה נדר ושבוע׳ אין לי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותך אינו יכול להשביע לא אות׳ ולא יורשי׳ ולא הבאים ברשותה שום שבוע׳ אבל יורשי׳ או הבאים ברשותו כנון לקוחו׳ שקנו ממנו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאים ברשות׳ כנון אם

ומשביע׳ אין לי עליך אינו יכו׳ להשביע׳ אבל מסבי׳ כוא אם יורשי׳ ולא הבאי׳ ברשות׳ ובנמ׳ (כס דף פב) שבוע׳ מאי עיבידת׳ אמ׳ רב יהוד׳ אמ׳ רב על אפטרופי׳ שבעבי׳ בחיי בעל׳ רב נחמן אמ׳ רבה בר אבוה על שבוע׳ כתובתה וכ׳ ר״מ שבוע׳ מאי עיבידת׳ ואקמ׳ רב נחמן על שבוע׳ כתובת׳ מנו׳ דמסקי אדעת׳ בעל׳ כישוא׳ דלמ׳ מלרין לה זוזי ומקלקל מכתובת׳ ואמרה כתו׳ לי דלמו׳ מבעל׳ לי ואבנ׳ פיטו׳ זה בקשה לפוטר׳ אם אם מוסיב׳ כתובת׳ ומזונות׳ ועוד בר מן דין אלו׳ היה לנבנ׳ כתובתה לא היו נוטלין היורשי׳ אלא ב״ד כדנרסי׳ בפ׳ נער׳ מי שנחתו ב״ד יורדין לנכסיו וזכין ומפרנסין וכו׳ ועוד דמ״ל כשבני ורבי׳ בפ׳ המפקיד שבוע׳ והניח קמה לקלו׳ וכו׳ וחוב וכתובה קמה לקלוד ועכבי׳ לנבור שלין מניחין אם היורשי׳ לירד בשם שלא אחין אלו לריכין לכך מהטעמי׳ שאמרנו לעבל׳: וכיון בתקונו לבהרמ״ן בן מי׳ ס״ן וכ׳ עוד שמל׳ יעקב ולאם אמתו מכרו כרם אחד מבי׳ ליעקב וכתבו בשטר המכירה מקבנו יעקב׳ ולאם ר׳ יהודי׳ ואח״כ מת יעקב ולאם לנבנו׳ כתובת׳ ומנכסי יעקב וכן יעקב טוען מכבר לקחה היא מנכסי יעקב׳ ק׳ יהודים בסרי קבלה חלק׳ ממחלית דמי׳ מכר׳ ולאם טוען אמת הוא שמכרתי מכר׳ עם בעלי אבל לא קבלתי כנו׳ ואנ״ם אמר׳ כן בחזון הטנ׳ הדין עם מי׳ תשוב׳ הדין עם לאם מכמה טעמי׳ מכן דרך המוכרי׳ בין בעל ואשתו בין אב ובני׳ שבותבי׳ כן ליפו׳ כה סלוקה אע״פ שאינו לוקח המעות אלא אחחד ועוד שאחי׳ מודע׳ בחתת שהיא קבלה חלי׳ הוא׳ ומכרים לו מנחנים לאחי׳ אם״ם אין מוכרין לה מבחוצה׳ כלומ׳ אדם לא׳ מפר׳ שהבעל נתנה לה במתנ׳ אם אמר׳ אינה לה מעו׳ שנתנו לה אחי׳ ע״מ שאין לבעלה לפוח בשם אם מתנו׳ שהפקידו ביד אחי׳ ואפי׳ היה טוען׳ בריא ויש טוען׳ במתנ׳ נתנ׳ לי׳ באמנ׳ כל זמן שלא אזכי׳ פרעון וכעין שאמרנו בפ׳ שבוע׳ העדו׳ גבי הא דיה׳ דבר יהודה וקח מיבעי׳ ליה מנה מנה׳ ח׳ בפני פל׳ ופל׳ ועדי׳ דוחים אותו מנמנו׳ וכו׳ וכ״ם בתין הבעל טוען בנגד׳ כלומ׳ ויהודים טוען בשפה ועוד אזה חוק זמן ס׳ וחזקה אין אדם עפוי לפרוע חוק זמנו ויש בקשנו׳ לרמ״ן בן ס׳ ל״ו: **מצאתי** כתוב׳ מהם

פומת וכיוצא בזה נשבעת אפילו בבית דין וכתב ר״י שהאידנא נהגו להשביע אלמנה בב״ד:

צז הבעל שמשביע אשתו על כתובת׳ יכול להשביע׳ ג״כ על כל שנתעסק׳ בו כל ימי היותה תחתיו אבל קור׳לכן אינו יכו׳להשביע׳ בטענ׳ שמא דתנן המושיב אשתו חנוני׳ או שמינ׳אפיטרופ׳דר׳ זה משביע׳בכל שעה(א)שירצ׳ביון שנושא׳ ונותנת בשלו יכול להשביעה אפי׳ בטענת שמא אם הפסיד שת׳ כסף אבל אם אינו נושאת ונותנת אלא שמתעסקת בצרכי הבית בפלכה ובעיסה כדרך כל הנש׳ אינו יכול להשביעה בטענ׳ שמא אם לא בטענת בריא או ע״י גלגול ור׳ שמעון פליג ואומר דאף אם הושיבה חנוני׳ או מינ׳ אפיטרופ׳ אינו יכו׳להשביעה בטענ׳ שמא כל זמן שאינה תובעת כתובת׳ אבל אם גירשה ותובע׳ כתובתה משביע׳ על הכל ופסק רב אלפס בת״ק שאם מינה אפיטרופס משביעה כל שעה שירצ׳ ור״ת פסק כר׳ שמעון והורה הלכ׳ למעש׳ באשה שמינ׳ בעל׳ אפיטרופס והיה לה הרבה מעות ואמרה של אחרי׳ הם ירצ׳ בעלה להשביע׳ ופסק ר״ת שלא הי׳ יכול להשביע׳ כל זמן שלא תבעה כתובתה וכ׳ א״א ז״ל ונראין דבריו(ג) וגם כיון דאיכא פלוגתא דרבוות׳ לא עבדי׳ עובד׳ לחי״ב׳ שבועה:

צח פטורה הבעל משביע׳ נובה כתובת׳ בלא שבוע׳ וכפי לשון הפטו׳ היא נפטר׳ כי׳צד כתב לה נדר ושבוע׳ אין לי עליך(א) אינו יכול להשביע׳ שום שבוע׳(ג) לא שבוע׳ אפיטרפוסו׳ אם היתה נושא ונותנ׳ ולא שבוע׳ פינמ׳ אבל לענין שר אחר מעיד שהיא פרוע׳ ב׳ הראב״ד א״נ מועיל הפטו׳ וא״א הר״אש ז״ל כת׳ שאף לזה מועיל אבל לענין נפרע׳ שלא בפניו כתב יש להסתפק אם יועיל דלבאור׳ נר׳ שלא יועיל דכיון דנפרע׳ שלא בפניו מעיזה פניה אבנ׳ יראה שהפטור מועיל גם בזה ע״כ אבל משביע׳ את יורשיה אם גירש׳ ומתה יורשי׳ נשבעין שבוע׳ יורשין שלא פקדתנו בשע׳ מיתה ולא אמר לנו קוד׳ לכו׳ ש שטר זה פרוע׳ ואת הבאים ברשותה כנון אם מכר׳ כתובת׳ לאחרי׳ ונתגרש ומת׳ והלקוחו׳ תובעים כתובת׳ נשבעי׳ שבוע׳ שלא פקדתנו ודוק׳ שמת׳ אבל אם היא עדיין קיימ׳ לא יתנו ללקוחו׳ כלו׳ אא״כ תשבע היא שלא נפרע׳ ומשביעין נ״כ יורשי׳ והבאי׳ ברשותה אם פנמות כתיב׳ או אם נעשו אפיטרופין ואפי׳ אם נתן לה רשות למנו׳ אפיטרופי׳ ליורשי׳ או לאחרים אינו מועיל להם לפטור בפטו׳ שפטר׳ כתב לה נדר ושבוע׳ אין לי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותך אינו יכול להשביע לא אות׳ ולא יורשי׳ ולא הבאים ברשותה שום שבוע׳ אבל יורשי׳ או הבאים ברשותו כנון לקוחו׳ שקנו ממנו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאים ברשות׳ כנון אם

ומשביע׳ אין לי עליך אינו יכו׳ להשביע׳ אבל מסבי׳ כוא אם יורשי׳ ולא הבאי׳ ברשות׳ ובנמ׳ (כס דף פב) שבוע׳ מאי עיבידת׳ אמ׳ רב יהוד׳ אמ׳ רב על אפטרופי׳ שבעבי׳ בחיי בעל׳ רב נחמן אמ׳ רבה בר אבוה על שבוע׳ כתובתה וכ׳ ר״מ שבוע׳ מאי עיבידת׳ ואקמ׳ רב נחמן על שבוע׳ כתובת׳ מנו׳ דמסקי אדעת׳ בעל׳ כישוא׳ דלמ׳ מלרין לה זוזי ומקלקל מכתובת׳ ואמרה כתו׳ לי דלמו׳ מבעל׳ לי ואבנ׳ פיטו׳ זה בקשה לפוטר׳ אם אם מוסיב׳ כתובת׳ ומזונות׳ ועוד בר מן דין אלו׳ היה לנבנ׳ כתובתה לא היו נוטלין היורשי׳ אלא ב״ד כדנרסי׳ בפ׳ נער׳ מי שנחתו ב״ד יורדין לנכסיו וזכין ומפרנסין וכו׳ ועוד דמ״ל כשבני ורבי׳ בפ׳ המפקיד שבוע׳ והניח קמה לקלו׳ וכו׳ וחוב וכתובה קמה לקלוד ועכבי׳ לנבור שלין מניחין אם היורשי׳ לירד בשם שלא אחין אלו לריכין לכך מהטעמי׳ שאמרנו לעבל׳: וכיון בתקונו לבהרמ״ן בן מי׳ ס״ן וכ׳ עוד שמל׳ יעקב ולאם אמתו מכרו כרם אחד מבי׳ ליעקב וכתבו בשטר המכירה מקבנו יעקב׳ ולאם ר׳ יהודי׳ ואח״כ מת יעקב ולאם לנבנו׳ כתובת׳ ומנכסי יעקב וכן יעקב טוען מכבר לקחה היא מנכסי יעקב׳ ק׳ יהודים בסרי קבלה חלק׳ ממחלית דמי׳ מכר׳ ולאם טוען אמת הוא שמכרתי מכר׳ עם בעלי אבל לא קבלתי כנו׳ ואנ״ם אמר׳ כן בחזון הטנ׳ הדין עם מי׳ תשוב׳ הדין עם לאם מכמה טעמי׳ מכן דרך המוכרי׳ בין בעל ואשתו בין אב ובני׳ שבותבי׳ כן ליפו׳ כה סלוקה אע״פ שאינו לוקח המעות אלא אחחד ועוד שאחי׳ מודע׳ בחתת שהיא קבלה חלי׳ הוא׳ ומכרים לו מנחנים לאחי׳ אם״ם אין מוכרין לה מבחוצה׳ כלומ׳ אדם לא׳ מפר׳ שהבעל נתנה לה במתנ׳ אם אמר׳ אינה לה מעו׳ שנתנו לה אחי׳ ע״מ שאין לבעלה לפוח בשם אם מתנו׳ שהפקידו ביד אחי׳ ואפי׳ היה טוען׳ בריא ויש טוען׳ במתנ׳ נתנ׳ לי׳ באמנ׳ כל זמן שלא אזכי׳ פרעון וכעין שאמרנו בפ׳ שבוע׳ העדו׳ גבי הא דיה׳ דבר יהודה וקח מיבעי׳ ליה מנה מנה׳ ח׳ בפני פל׳ ופל׳ ועדי׳ דוחים אותו מנמנו׳ וכו׳ וכ״ם בתין הבעל טוען בנגד׳ כלומ׳ ויהודים טוען בשפה ועוד אזה חוק זמן ס׳ וחזקה אין אדם עפוי לפרוע חוק זמנו ויש בקשנו׳ לרמ״ן בן ס׳ ל״ו: **מצאתי** כתוב׳ מהם

(ע) כי פיין פ״ח דף הקל״ב פ׳ שבועות דת״ל ומ״ל מעמנ׳ ג״ר סני נהנו ובן קוש גנמ׳ פס׳ ל״ע סד״ן פס נפוסק נעמון זס פס נמנינו מנכנומ׳ פני לף נגיעם נגנב ל״ ונ״ב ריס תפ״ם ריס נמנ׳ עב נמנס׳ אין נלינס ליכנב פל פסו׳ כ׳ סדיע״ב ונמנו׳ ר׳ נמנ׳ ס׳ נמנ׳ ס״ם נמ״ם ס׳ נמנ׳ ס״ם נמ״ם ס׳ נמנ׳ ס״ם נמ״ם